

Pekka

Poprvé jsem ji spatřil z okna pracovny. Bylo ráno a zrovna jsem se pouštěl do práce. Clarissa mi tam večer uklízela a spustila žaluzie. Když jsem je vytahoval, uviděl jsem mladou ženu, jak jde po cestičce k našim dveřím. Nová pacientka.

Instinkt mi napovídal, že se z ní stane Clarissina princezna.

Byla celá v černém. Rozhlížela se podezíravě kolem sebe, jako kdyby tužebníkové keře před domem někdo zasadil jenom proto, aby se za nimi mohl ukrývat a vrhnout se pak na ni.

Rychle jsem žaluzie spustil, abych ji nevylekal. Tahle princezna patřila jednoznačně ke Clarissiným pacientkám, které se mnou nechtějí mít vůbec nic společného.

Opatrně jsem vyhlédl škvírou mezi žaluziemi. Princezna se sehnula a zavazovala si tkaničky.

Nevšimla si mě.

Teprve teď chápu, že jsem byl slepý. Kdybych dával pozor o trochu víc, všiml bych si, jak se všechno okamžitě změnilo poté, co ji Clarissa přijala do péče.

Manželka měla spoustu oblíbenkyň už před ní. Někdy se mi zdálo, že vždycky měla pacientku, která byla důležitější než ostatní, princeznu, která vyžadovala veškerou její pozornost.

Princeznám se dostávalo zvláštního zacházení. Směly zavolat telefonem v jakoukoli denní či noční dobu, třeba i o půlnoci. Směly zazvonit u našich dveří kdykoli, i mimo ordinální hodiny. Jejich sezení výrazně překračovala obvyklých pětadvaceti minut. Jedna z princezen se tam zdržela dokonce přes dvě celá sezení, trvalo to dohromady stejně dlouho jako fotbalový zápas!

Clarissini kolegové by významně zdvihali obočí, kdyby se dozvěděli, že moje žena poskytovala princeznám terapii na dluh, nebo dokonce zadarmo.

Princezny pro ni nebyly obyčejné pacientky, skutečně jí na nich záleželo. K některým možná přilnula až moc, k tomu se nechci vyjadřovat. Nežárlím, nicméně každý manžel chce mít pocit, že je pro svou ženu nejdůležitější ze všech.

Clarissa si naštěstí uvědomovala, že má k princeznám až příliš blízký vztah.

Možná by se ta otázka měla otočit: Jak jsem mohl vědět, co se mezi Clarissou a její novou pacientkou odehrává? Neměl jsem přece žádný důvod Clarissu podezírat.

Kdo by měl být upřímnější partnerka než psychoterapeutka?

Arto

Kavárnu Kuchyňka na Mannerheimově třídě ovládal duch. Když jsem nervózně vstoupil dovnitř, uvědomil jsem si, že pohledem hledám Marju. Odfíkl jsem si nad svou hloupostí. Instinktivně jsem zamířil k našemu obvyklému stolku, který se nacházel až vzadu. Nikdo u něj neseděl. Přehodil jsem si bundu i šálu přes opěradlo židle a přešel k pultu objednat kávu pro sebe a Clarissu.

Atmosféra v kavárně se proměnila. Překvapeně jsem se rozhlížel kolem a divil se, co ostatní zákazníci tak nadchlo.

Vešla Clarissa.

Všiml jsem si, že stojí u vchodu. Lidé se snažili necivět přímo na ni, ale svou zvědavost nedokázali ovládnout.

Několika dlouhými kroky jsem byl u ní.

„Dobrý večer! Vy budete určitě Clarissa Virtanenová. Já jsem Arto Haaleajärvi z *Helsinského avíza*, moc mě těší.“

Napřáhl jsem ruku, ale ona mě vřele objala.

„Moc ráda vás poznávám! Musím se hned přiznat, že jsem vaše ostré pero vždycky obdivovala. Čítávala jsem vaše sloupky. Škoda že jste s nimi přestal!“

Místo odpovědi jsem zamumlal něco neurčitého. Nemile mi to připomnělo, jak jsem si kariéru totálně pohnožil.

Do nosu mi pronikl Chanel No. 5. Pokusil jsem se zadržet dech. Žáril jsem na ten parfém. Marja ho měla ráda. Nikdo jiný ho přece nesmí používat. Vůně se vznášela kolem Clarissy a omámila mě natolik, že jsem proti jejímu kouzlu nic nezmohl.

Posadili jsme se ke stolku. Podíval jsem se Clarisse do očí. Uhnula před mým zkoumavým pohledem a začala si prohlížet růžové gelové nehty, které zdobily zlaté třpytky jako na vánoční ozdobě.

„Nemáte nic proti tomu, že si rozhovor nahraju? Nerad bych se spoléhal jenom na to, co si zapamatuju.“

Ani si nevzpomínám, že by mi někdo někdy nahrání zakázal. Většina lidí chápala, že je s použitím nahrávky dokážu ocitovat přesněji. A když to někdo nechápal hned, kývl na to hned po mém vysvětlení.

„Samozřejmě že ne. V psychologických experimentech bylo jednoznačně prokázáno, že na svou paměť by se lidé spoléhat neměli,“ prohlásila Clarissa a mrkla na mě.

Vyhrabal jsem magnetofon z tašky. Kolegové tohle zařízení zavrhli už před lety a nahradili jej nahráváním přímo do mobilu. Jenže já jsem ze staré školy – i v tomhle. Položil jsem přístroj na ták a začal nahrávat.

Seděli jsme proti sobě a ani jeden z nás si o tom druhém ještě nemyslel nic špatného.